

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

12. An duo esse possint Summi Ecclesiæ Pontifices.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

deo; minime significare Anacletum illis verbis, Apostolos Primatum Petro detulisse, sed id eos voluisse, quod Christus ante decreuerat. tanquam diceret: Licet omnes potestate Ordinis, & Apostolica Legationis & munitis essent pares, libenti tamen animo ratum habuerunt, quod Christus instituit; ut videlicet, ipse Petrus esset omnium Princeps, hoc est, ordinaria iurisdictionis potestate primus, ac supremus.

Præterea objicitur, *In cap. Ego Ludouicus, distinctione sexagesima tertia*, haberi, *Paschali Romano Pontifice: B. Petri Vicarius*: ergo non à Christo proxime, sed à Beato Petro summam potestatem adeptus est, & *in cap. Constantinus*, distinctione 90. *Eligentes ait Imperator, nobis ipsum Principem Apostolorum, vel eos Vicarios sumos, apud Deum esse patronos*. Profecto non proprie Romanus Pontifex dicitur B. Petri, sed Christi Vicarius, & Beati Petri, successor. In eo tamen cap. ubi Ludouicus Imperator Paschalem Romanum Pontificem. Beati Petri Vicarium appellat, late Vicarij nomen sumpsit, quasi diceret: Tibi Paschali, qui Beati Petri successor es, cum Vicaria eadem potestate, quam ille diuinitus accepit. Eodem modo sumitur Vicarius *in c. Constantinus*: præsertim, cum aliqui codices non habeant, (*vel eius Vicarios*), sed (*vel eius successores*).

Demum obijci solet, *in c. Concilia, distinctio 17*. scriptum esse: *Scientes quod Romana Sedi, primum Petri Apostoli meritum: deinde secunda iussione Domini, Conciliorum venerandorum auctoritas singularum in Ecclesijs tradidit potestatem*: Ergo Romanus Pontifex Primatum accepit, tum ob Petri meritum, tum auctoritate Conciliorum. Respondet, ibidem dici, id esse tributum Romanæ Sedi, primo ob merita Petri, deinde iussu Domini. In quibus verbis alludit Symmachus Papa ad illud *in Euangelio, c. 21*. dictum à Christo, quem Petrus plurimum amabat: *Pascuus meus*.

CAP. XII.

An duo esse possint summi Ecclesie Pontifices.

Hanc questionem tractauit Glossa *in c. Non autem* 17. *quæst. 1.* & breuiter negauit esse posse. teste Soto *in quarto, dist. 24. q. 2. art. 5.* teste quoque Gerson, *in lib. de vita spiritali animæ lib. 2. c. 3.* nonnulli dixerunt, non esse improbabile, ut ecclesia duos summos Pontifices crearet, & habere queat. Armacanus, *de quæst. Armen. lib. 7. c. 15.* ab eo minime dissentit, ut testatur Maior, *in quarto, dist. 24. q. 3. versiculo*, sed contra hanc conclusionem. Immo eodem teste Ocham *in Dialogis par. 3. ad finem* dicit: *Ex argenti admodum causa posset summus Pontificatus duobus aequaliter dari*. Sed improbabilis profus, & meo iudicio, pugnant cum iure diuino, & Christi Domini institutione hæc sententia est, ideo merito Almainus *de potest. Eccles. c. 5.* & Glossa, Gerson, Soto, & alij oppositum tradiderunt.

Tribus modis fingi posset, duos summos esse Pontifices: Primo, ut summa potestas in duos diuideretur, quorum vnus in Oriente summa Ecclesie administratione potiretur, alter vero in Occidente, ut olim duo erant Imperatores, Orientalis nempe, & Occidentalis. Secundo, ut ex æquo singuli summam in Ecclesia potestatem haberent, ita ut vterque in solidum præficeret. Sic enim aliquando fuerunt duo Imperatores Augusti. Tertio, ut ambo simul Primatum tenerent, ita ut neuter sine altero quidquam posset, sed omnia simul ambo præstarent, & obiter. At nullo ex prædictis modo possunt duo esse summi Pontifices: nam quacumque tandem ratione essent duo, cum Christi institutione id manifesto pugnet, quippe, qui vnus tantum instituit. Deinde necessario fieret, ut summa Pontificis potestas ex parte minueretur. nam si duo primo modo crearentur, esset eorum potestas diuisa, ac proinde neuter ius haberet in alterum: neuter in to-

tum tractatum orbem: vnus omnia præstare non posset. Si vero secundo modo toti Ecclesie duo summi præficerentur, etiam vtriusque potestas minueretur ex parte. nam vterque esset Christi ouis, & tamen vnus non alteri præficeret, ac proinde neuter in vniuersas Christi oues potestatem haberet.

Accedit quod sicut Ecclesia nunc duos crearet, licet iam nunc vnus posset habere; ac propterea sequeretur, ut auctoritate sua Ecclesia summi Pontificis potestatem modo maiorem, modo minorem efficeret. Nec tertio item modo duo esse possunt summi Ecclesie Pontifices: neuter enim summam haberet potestatem, ut quia vnus sine altero nihil posset. At iniquis, duo possunt esse Imperatores, ergo, & duo Pontifices summi? Respondet, nullum Dei iussum ob stare, quo minus duo sint Imperatores, ob stare autem ne duo sint Pontifices summi. Similiter Romani quoque Pontificis auctoritate duo possunt certarum Ecclesiarum Antistes creati, quia nihil impedit diuina institutio: at non duo summi Pontifices, qui Ecclesie præfere vniuersæ. Deinde obijci quisquam: Duo interdum in Ecclesia Romani fuerunt Pontifices: nam viuente Liberio, factus est Pontifex Felix 2. & Petrus Linus, & Cletus, factos Episcopos sibi adiuuit, & Clementem elegit successorem? Respondeo, summum Pontificem posse Vicarium, vel Adiutorem eligere: tunc enim summa eius potestas nulla sui ex parte minuitur, siquidem penes Vicarium, vel Adiutorem, non ius ipsum, ac titulus potestatis, sed sola est administratio, & functio, & ea quidem ex libera summi Pontificis potestate pendens, & maior, minorue amplior, aut restrictior, prout ipse voluerit.

Quamuis item summus Pontifex successorem eligeret, non ideo tamen essent duo summi Pontifices, quia successor ante obitum Pontificis nullum ius, & titulum Pontificatus haberet; nisi forte ipse Pontifex adhuc viuens Pontificia se potestate abdicaret: tunc enim successor esset iure tituli summus Pontifex. Ad extremum, ortum in Ecclesia Schismate, duo pluresve pro summis Pontificibus habentur: sed hos Schismatis tantum causa facit, non iuris ratio, & norma. Viuente Petro Linus, & Cletus fuerunt eius adiutores, non Pontifices summi, & Felix dictus vulgo II. fuit Martyr, sed non legitimus Papa, quippe, qui viuente Liberio electus, & creatus est Pontifex.

CAP. XIII.

De iure quod in Generale Concilium summus Pontifex habet.

Primo queritur, An summus Pontifex sit Generali Concilio legitime conuocato iurisdictionis potestate superior. An vero è contrario? Diu multumque à Concilio Constantiensi, & Basiliensi inter Catholicos, tam Insuperitos, quam Theologos fuit agitata controuersia. Sit necne Romanus Pontifex maioris auctoritatis, quam Generale Concilium rite, & legitime congregatum ita ut Generale Concilium possit certis Legibus Papam obligare: An potius è contrario. Papa suis Legibus, siue Decretis Concilij obstringat. Cæpta est disputari ista controuersia à tempore Concilij Pisis coacti ad Pontificatum abrogandum Gregorio XII. & Benedicto XIII. anno salutis humanæ 1409. deinde est acter discussa in Concilio Constantiensi, & Basiliensi: ac tandem in Concilio Lateranensi, sub Iulio II. & Leone X.

Dux fuerunt olim sententiæ Doctorum, quarum vna Concilio Generali maiorem tribuebat iurisdictionis potestatem. Ita sentit Cardinalis Cameracensis *in tractatu de Potestate Ecclesie*, Gerson *in tractatu de potestate Papæ*, & *in tractatu de Ausribilitate Papæ*, quod ipsum etiam ante illos tradiderat Ocham *in suis Dialogis*; idemque postea confirmauit Almayn. *in tract. de potestate suprem. Eccles. c. 16.*

quam